

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Beaty Miničovej a členov JUDr. Ivany Izakovičovej a JUDr. Jany Hullovej, v právnej veci navrhovateľa **E. H. spol. s r. o.**, M., IČO: X., právne zastúpeného Mgr. M. K., advokátom, Advokátska kancelária J. & K., s. r. o., M., IČO: X., proti odporcovi **S. T., M.**, IČO: X., právne zastúpeného JUDr. P. K., advokátom, pplk. V., **o zaplatenie 139 608,75 Eur (4 205 853,10 Sk) s príslušenstvom**, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 24. júna 2009, č. k. 45 Cb 60/1999-350, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 24. júna 2009, č. k. 45 Cb 60/1999-350 **potvrdzuje**.

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie:

Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo dňa 24. 06. 2009, č. k. 45 Cb 60/1999-350 rozhodol tak, že návrh zamietol a navrhovateľa zaviazal zaplatiť odporcovi trovy konania vo výške 16 722,70 €. V odôvodnení uviedol, že navrhovateľ sa návrhom podaným dňa 29. 07. 1999 domáhal, aby súd zaviazal odporcu na zaplatenie 4 205 853,10 Sk s úrokom z omeškania vo výške 0,05% za každý deň omeškania zo sumy 1 194 330,70 Sk od 15. 10. 1998 do zaplatenia, zo sumy 1 253 024,30 Sk od 11. 11. 1998 do zaplatenia,

zo sumy 1 207 315,70 Sk od 11. 12. 1998 do zaplataenia a zo sumy 1 051 182,40 Sk od 09. 01. 1999 do zaplataenia a na náhradu trov konania.

Návrh je odôvodnený tým, že odporca uzavrel dňa 22. 12. 1997 so spoločnosťou Š. B., s. r. o., B., Zmluvu o spoločnej koprodukčnej výrobe televízneho programu „D.“, podľa ktorej mal odporca program vysielat' každý pracovný deň a za ktorý sa zaviazal zaplatiť 49000,-- Sk. Faktúry za september až december 1998 odporca nezaplatil a spoločnosť Š. B., s. r. o., túto pohľadávku postúpila zmluvou z 23. 04. 1999 navrhovateľovi.

V ďalšom konaní sa súd prvého stupňa nestotožnil s právnym názorom navrhovateľa, že odvolací súd definitívne nevyriešil prejudiciálnu otázku v tomto konaní, a to otázku platnosti Zmluvy o spoločnej koprodukčnej výrobe televízneho programu „D.“. Z obsahu zmluvy mal súd preukázané, a konštatoval to aj Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom rozhodnutí, že predmetom zmluvy nebol televízny program, vytváraný spoločnou tvorivou činnosťou oboch účastníkov zmluvy, ale išlo o výlučnú tvorivú činnosť Š. B., s. r. o., pri ktorej mal odporca podľa čl. 4, bod 4 vykonávať dohľad spočívajúci „v sledovaní dodržiavania zákonných podmienok stanovených pre program vysielaný S.T.“. Ďalej uviedol, že Smernice o realizácii obchodných činností v pôsobnosti S.T. v čl. 25 určujú, že nákup tovarov, služieb a prác sa uskutočňuje najmä podľa Obchodného zákonníka, Občianskeho zákonníka a zákona o verejnom obstarávaní. V čl. 26 je definovaný pojem nákup (obstaranie) relácií (práv) tak, že ide o nákup relácií, vrátane živých prenosov na vysielanie na programoch S.T., čl. 29 definuje objednávkovú výrobu relácií a ich častí tak, že ide o zhotovenie relácie ako celku - teda komplexné zhotovenie diela alebo časti relácie externou organizáciou, pritom pre ich nákup je v čl. 27 ods. 1 a v čl. 30 predpísané zabezpečenie dodávateľa podľa zákona č. 263/1993 Z. z.. Naproti tomu koprodukcija je v čl. 38 bod 6 definovaná ako špecifická forma objednávkovej a vlastnej výroby relácie na základe výhodnosti koprodukčných partnerov, ktorí vstupujú do zmluvného vzťahu formou účasti na celkových nákladoch projektu.

Z konfrontácie uvedených definícií a obsahu zmluvy jednoznačne vyplýva, že išlo výlučne o objednávkové zabezpečenie relácie, a preto bol odporca povinný postupovať v súlade so zákonom č. 263/1993 Z. z. V administratívnom spise bývalého Krajského úradu je založené rozhodnutie č. REG/64/4/1999/ULC s vyznačením právoplatnosti dňom

30. 03. 1999. Vo výroku rozhodnutia je uložená 15-dňová lehota na zaplatenie uloženej pokuty; uplynutím lehoty na plnenie je rozhodnutie vykonateľné. Z uvedeného rozhodnutia potom v spojení s ust. § 24a zákona č. 263/1993 Z. z. priamo vyplýva neplatnosť spornej zmluvy.

Súd neakceptoval ani tvrdenie navrhovateľa, že právoplatným rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV. sp. zn. 10 Cb 62/99 bola vyslovená platnosť takmer identickej zmluvy. Nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky II.ÚS 410/06-35 zo dňa 02. 08. 2007 bolo totiž zrušené rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave 1 Cob 226/05, ktorým bolo rozhodnutie okresného súdu potvrdené, a to z dôvodu, že týmto rozsudkom bolo porušené právo odporcu na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, keď právny záver odvolacieho súdu, že nie je viazaný rozhodnutím správneho orgánu v zmysle ust. § 135 ods. 1 O. s. p., bol odôvodnený tým, že predložené rozhodnutie nebolo opatrené pečiatkou právoplatnosti.

Námietku premlčania vznesenú odporcom prvostupňový súd neakceptoval z dôvodu, že pôvodný nárok navrhovateľa bol uplatnený v zákonnej lehote, pričom súd nie je právnou kvalifikáciou uplatneného nároku viazaný. Keďže medzi Š. B., s. r. o., a navrhovateľom išlo o obchodnoprávny vzťah, premlčacia doba pre uplatnenie nároku zo zmluvy a nároku z bezdôvodného obohatenia je rovnaká. Súd nemohol akceptovať ani tvrdenie odporcu, že predmetom zmluvy o postúpení pohľadávok medzi Š. B., s. r. o., a navrhovateľom zo dňa 23. 04. 1999 boli neexistujúce pohľadávky, vyplývajúce z neplatnej zmluvy. Zmluva o postúpení pohľadávok dávala navrhovateľovi aktívnu procesnoprávnu legitimáciu na súdne uplatnenie nároku, nie však na hmotnoprávny úspech v spore. Podľa ust. § 527 ods. 2 Občianskeho zákonníka za vymožitelnosť postúpenej pohľadávky postupca ručí do výšky prijatej odplaty spolu s úrokmi, len keď sa na to postupníkovi písomne zaviazal.

Súd dokazovanie, nariadené odvolacím súdom v zmysle ust. § 451 Občianskeho zákonníka, nemohol vykonať, keďže navrhovateľ nepredložil súdu ani jediný dôkaz na preukázanie bezdôvodného rozsahu obohatenia, a teda neuniesol dôkazné bremeno, ktorým bol zaťažený, preto súd jeho návrh ako nedôvodný zamietol.

Proti rozsudku podal odvolanie navrhovateľ z dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. d/ a f/ O. s. p. a žiadal jeho zmenu.

Uviedol, že odôvodnenie názoru súdu, že televízny program nebol vytváraný spoločnou tvorivou činnosťou s odvolaním sa len na jedno ustanovenie Zmluvy o spoločnej koprodukčnej výrobe televízneho programu bez jej komplexného posúdenia, má za následok nesprávne zistenie, že v tomto prípade bol televízny program vytvorený len výlučnou tvorivou činnosťou Š. B., s. r. o. Práve v tejto súvislosti navrhovateľ poukázal na článok 4 bod 2 Zmluvy, podľa ktorého „S.T. sa zaväzuje, že umožní určeným osobám Š. B. prístup k aktuálnym spravodajským informáciám a umožní použitie ich záznamov vo forme stanovenej Š. B. pri výrobe programu podľa tejto zmluvy bez nároku na odplatu”. Z cit. ustanovenia Zmluvy jednoznačne vyplýva opačný záver, než aký vyslovil prvostupňový súd pri posudzovaní, či išlo o spoločnú koprodukčnú výrobu programu. Je z neho zrejmé, že S.T. sa na výrobe televízneho programu podieľala nielen redaktorským a dramatickým dohľadom (článok 4 bod 4 Zmluvy), ale aj poskytnutím vlastných spravodajských informácií a záznamov. Vzhľadom k uvedenému možno zároveň konštatovať aj to, že vyrobený televízny program je spoločným dielom v zmysle ust. § 10 zákona č. 618/2003 Z. z. o autorskom práve a právach súvisiacich s autorským právom (ďalej len „Autorský zákon”), nakoľko program vznikol spoločnou činnosťou účastníkov Zmluvy, pri ktorej Š. B., s. r. o. síce zabezpečovalo produkciu televízneho programu, avšak s použitím informácií a záznamov poskytnutých S.T.. Skutočnosť, že televízny program vyrobený na základe Zmluvy je s poukazom na doposiaľ uvedené, zároveň spoločným dielom v zmysle ustanovení Autorského zákona, nepripúšťa žiadnu pochybnosť o tom, že televízny program bol vyrábaný spoločnou tvorivou činnosťou oboch účastníkov Zmluvy. Vzhľadom na doposiaľ uvedené má odvolateľ za to, že súd nesprávne právne posúdil vec, keď napriek tomu, že sa oboznámil so Zmluvou, z ktorej je zrejmé, že televízny program bol vytvorený spoločnou činnosťou zmluvných strán, dospel k záveru, že televízny program bol vytvorený výlučnou tvorivou činnosťou Š. B.. Nakoľko v súdnom konaní skutkové dokazovanie vykonané nebolo, právne posúdenie veci vychádzalo výlučne zo Zmluvy, a to bez ohľadu na skutkové okolnosti prípadu. Napadnutý rozsudok preto nemá žiadnu oporu vo vykonanom dokazovaní.

Navrhovateľ ďalej uviedol, že akákoľvek interná smernica S.T. je vo vzťahu k predmetu konania právne irelevantná, nakoľko i prípadné porušenie smernice nie je

spôsobilé privodiť neplatnosť Zmluvy, keďže koprodukčná výroba televízneho programu relácie pre potreby vysielania S.T., totiž evidentne a bez akejkoľvek pochybnosti nespadá pod žiadnu zo zákonných definícií tovaru, služby alebo verejnej práce uvedených v ust. § 2 ods. 3 až 5 Zákona o verejnom obstarávaní. Nemožno preto pri jej obstarávaní, napriek tomu, že ide o obstarávanie z verejných prostriedkov, aplikovať ustanovenia Zákona o verejnom obstarávaní. Vzhľadom k uvedenému je teda zrejmé, že Zmluva je platná, nakoľko nedošlo k porušeniu ustanovení Zákona o verejnom obstarávaní, ktorý sa nevzťahoval na obstaranie výroby (koprodukčnej) televízneho programu. Pre úplnosť ešte odvolateľ poukazuje na fakt, že i v prípade, ak by sa odvolací súd nestotožnil s vyššie uvedeným názorom, že pri obstarávaní výroby televízneho programu nebol odporca povinný postupovať podľa Zákona o verejnom obstarávaní, pôsobnosť Zákona o verejnom obstarávaní bola v tomto prípade vylúčená s odkazom na ust. § 1 ods. 2 písm. c/ Zákona o verejnom obstarávaní. Navrhovateľ zdôraznil, že už v čase pred uzatvorením Zmluvy bol zo strany Š. B., s. r. o. predložený S.T. scenár relácie „D.“, ktorý podlieha autorskoprávnej ochrane, a teda proces verejného obstarávania by práve v tomto prípade mohol porušiť nepochybne existujúce autorské práva k predloženému scenáru.

Z uvedeného zároveň vyplýva aj právny názor navrhovateľa, týkajúci sa rozhodnutia Krajského úradu v Bratislave zo dňa 03. 03. 1999, č. REG/64/4-1999/ULC, ktorým bola S.T. uložená pokuta za porušenie Zákona o verejnom obstarávaní pri uzatváraní Zmluvy. V zmysle ust. § 21 ods. 2 písm. e/ Zákona o verejnom obstarávaní krajský úrad ukladá pokuty podľa ust. § 23, pričom podľa ust. § 23 ods. 1 písm. f/ môže uložiť pokutu, ak obstarávateľ porušil ustanovenia tohto zákona. Na základe toho možno podľa odvolateľa jednoznačne konštatovať, že v tomto prípade neexistoval zákonný základ pre uplatnenie právomoci krajského úradu na vydanie rozhodnutia o uložení pokuty za porušenie Zákona o verejnom obstarávaní, ktorý sa na prípad uzatvorenia Zmluvy nevzťahoval, a preto nie je možné vyvodzovať neplatnosť Zmluvy od existencie právoplatného a vykonateľného rozhodnutia správneho orgánu o uložení pokuty pre porušenie ustanovení Zákona o verejnom obstarávaní. S poukazom na všetky vyššie uvedené skutočnosti je zrejmé, že v tomto prípade bol na základe Zmluvy vyrábaný televízny program koprodukčne, pričom išlo o také obstaranie, ktoré nespádalo pod režim Zákona o verejnom obstarávaní, a teda Krajský úrad v Bratislave nebol kompetentný na vydanie rozhodnutia o uložení pokuty pre porušenie ustanovení Zákona o verejnom obstarávaní. Z uvedených dôvodov navrhol napadnutý rozsudok zmeniť.

Odporca vo svojom vyjadrení k podanému odvolaniu navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Zdôraznil, že rozhodnutie prvostupňového súdu v konaní, v ktorom bolo predložených a vyhodnotených dostatočné množstvo potrebných dôkazov, je rozsudkom, ktorý vydal súd po dôkladnom a starostlivom posúdení a vyhodnotení všetkých skutočností.

Napadnuté rozhodnutie podľa odporcu v súlade s ust. § 226 O. s. p. v plnej miere rešpektuje právny názor odvolacieho súdu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, vyslovený v uznesení zo dňa 27. 02. 2008, č. k. 1 Obo 87/2006-178. Má za to, že tvrdenie navrhovateľa, podľa ktorého konanie odporcu nespadálo pod režim Zákona o verejnom obstarávaní, je v rozpore s uvedeným rozhodnutím najvyššieho súdu. Uviedol, že dňa 22. 12. 1997 uzatvoril Zmluvu o spoločnej koprodukčnej výrobe televízneho programu „D.“ podľa ust. § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka. Výrobu celého programu podľa zmluvy zabezpečoval výlučne navrhovateľ, bol to program dodávaný na „kľúč“, bez účasti odporcu, išlo o dodávku produktu, ktorého obstarávanie podliehalo Zákonom o verejnom obstarávaní. Odporca sa v zmluve zaviazal vyrobený program iba prevziať, zaplatiť a odvysielat'. Zmluva a konanie odporcu podliehali pod režim Zákona o verejnom obstarávaní tak, ako to zistil v správnom konaní Krajský úrad v Bratislave č. REG/64/4/1999 ULC, dňa 03. 03. 1999. Podľa odporcu, krajský úrad je kompetentný vykonávať štátnu správu na úseku verejného obstarávania. Rozhodnutie Krajského úradu v Bratislave č. REG/64/4/1999 ULC zo dňa 03. 03. 1999 je rozhodnutím právoplatným a vykonateľným, ktoré vydal zo zákona kompetentný správny orgán, ktorým je súd viazaný.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti navrhuje návrh navrhovateľa ako nedôvodný zamietnuť a rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p.) prejednal vec podľa § 212 ods. 1 O. s. p. v medziach dôvodov odvolania a § 214 ods. 2 O. s. p. bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nie je možné vyhovieť.

Predmetom sporu je navrhovateľom uplatnený nárok na zaplatenie ceny dohodnutej zmluvou o spoločnej koprodukčnej výrobe televízneho programu „D.“, ktorú odporca uzavrel

dňa 22. 12. 1997 so spoločnosťou Š. B., s. r. o., B.. Spoločnosť Š. B., s. r. o., dňa 26. 04. 1999 zmluvne postúpila svoje pohľadávky na navrhovateľa.

Zmluva o spoločnej koprodukčnej výrobe televízneho programu bola uzavretá pre potreby odporcu, na základe ktorej sa dohodlo, že Š. B., s. r. o., bude vyrábať televízny program pod názvom „D.“. Zmluva bola uzavretá na dobu určitú do 31. 12. 2005. Tento program bol v priebehu roka 1998 aj realizovaný. Listom zo dňa 28. 12. 1998 odporca oznámil Š. B., s. r. o., že uvedenú zmluvu o spoločnej koprodukčnej výrobe televízneho programu zo dňa 22. 12. 1998 považuje za neplatnú, o. i. z dôvodu porušenia zákona č. 263/1993 Z. z. o verejnom obstarávaní tovarov, služieb a verejných prác (ďalej len „zákon o verejnom obstarávaní“). Na základe tohto listu nasledujúcim dňom po jeho doručení prestal odporca šíriť uvedený program z dôvodu neplatnosti tejto zmluvy.

Prvostupňový súd dospel k záveru, že predmetom zmluvy nebol televízny program vytváraný spoločnou tvorivou činnosťou oboch účastníkov zmluvy, ale išlo o výlučnú tvorivú činnosť Š. B., s. r. o., pri ktorej mal odporca podľa čl. 4, bod 4 vykonávať dohľad spočívajúci „v sledovaní dodržiavania zákonných podmienok stanovených pre program vysielaný S.T.“. Išlo o objednávkové zabezpečenie relácie, a preto bol odporca povinný pri jej uzatvorení postupovať v súlade so zákonom o verejnom obstarávaní. Neplatnosť spornej zmluvy podľa súdu prvého stupňa vyplýva aj z rozhodnutia bývalého Krajského úradu č. REG/64/4/1999/ULC s vyznačením právoplatnosti dňom 30. 03. 1999 (ktorým bola odporcovi uložená pokuta za nedodržanie zákona o verejnom obstarávaní pri uzatvorení zmluvy o spoločnej koprodukčnej výrobe televízneho programu).

Proti rozsudku súdu prvého stupňa navrhovateľ namieta, že zmluva o spoločnej koprodukčnej výrobe televízneho programu nespadá pod režim zákona o verejnom obstarávaní, a preto je platná, a pre ktorý dôvod neexistoval zákonný základ pre uplatnenie právomoci krajského úradu na vydanie rozhodnutia o uložení pokuty za porušenie zákona o verejnom obstarávaní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky už vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí vo veci vyslovil, že v zmysle § 135 ods. 1 O. s. p. je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný správny delikt postihnuteľný podľa osobitných predpisov.

Podľa tohto ust. § 135 ods. 1 O. s. p. nie je súd mimo rámca správneho súdnictva oprávnený skúmať vecnú správnosť správneho rozhodnutia, vždy však skúma, či ide o správne rozhodnutie (či nejde o paakt), či bolo vydané v medziach právomoci príslušného správneho orgánu a či je právoplatné a vykonateľné.

Právnou teóriou a súdnou praxou je za ničotný správny akt považovaný akt, vydaný „absolútne“ nepríslušným orgánom, za ktorý sa všeobecne považuje správny orgán, ktorý podľa svojho vymedzenia nie je oprávnený (nie je v jeho právomoci) o určitej veci rozhodnúť, a to z dôvodu, že táto právomoc bola právnym predpisom priznaná výhradne inému orgánu (súdnemu alebo správnenmu), alebo preto, že nebola priznaná správnenmu orgánu a ani inému orgánu.

Z obsahu spisu je nesporné, že Krajský úrad v Bratislave, odbor regionálneho rozvoja a iných odvetvových vzťahov vykonal u odporcu štátny dohľad nad verejným obstarávaním vo veci zmluvného dodávateľa relácie „D.“ a v protokole zo dňa 25. 01. 1999 zistil porušenie ust. § 1 ods. 1, 2 písm. e/, § 3 ods. 1, 2 zákona o verejnom obstarávaní, na základe ktorej skutočnosti uložil odporcovi pokutu 20 000,-- Sk pre porušenie vyššie citovaných ustanovení zákona č. 263/1993 Z. z. o verejnom obstarávaní tovarov, služieb a verejných prác.

Pôsobnosť krajského úradu vykonávať štátnu správu nad verejným obstarávaním bola daná ust. § 21 ods. 2 a § 23 ods. 1 zák. č. 263/1993 Z. z. o verejnom obstarávaní, § 3 ods. 1 a § 6 ods. 1 zák. č. 222/1996 Z. z. o organizácii miestnej štátnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov a tiež v zmysle zákona o správnom konaní, čo správne konštatoval súd prvého stupňa.

Rozhodnutie krajského úradu č. REG/64/4/1999/ULC zo dňa 03. 03. 1999 nadobudlo právoplatnosť dňa 30. 03. 1999 a jeho záverom o tom, že pri uzavretí predmetnej zmluvy bol porušený zákon o verejnom obstarávaní, je súd viazaný a z toho dôvodu mu neprináleží

posudzovať správnosť zistení správneho orgánu pri porušení tohto zákona, ktoré spadalo do pôsobnosti tohto orgánu.

Dôvody odvolateľa, ktorými namieta platnosť zmluvy, sú preto právne irelevantné.

Pretože s porušením zákona o verejnom obstarávaní ust. § 24a tohto zákona spája neplatnosť zmluvy, a navrhovateľ právo z titulu bezdôvodného obohatenia neosvedčil, súd prvého stupňa rozhodol v súlade s právnym predpisom, keď návrh zamietol.

Vzhľadom na uvedené skutkové a právne zistenia Najvyšší súd Slovenskej republiky preto rozsudok Krajského súdu v Bratislave podľa § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správny potvrdil.

V odvolacom konaní úspešnému odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože si trovy odvolacieho konania v zmysle § 151 ods. 2 O. s. p. nevyčísliť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 14. októbra 2010

JUDr. Beata Miničová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Hana Segečová